

Когато транспортният хеликоптер отлетя, хората на Сидо Йинкс започнаха да товарят в микробуса си оръжието и уредите, отнети от хората на Ерис Ликт.

- Това ще ми е възнаграждението – каза Сидо Йинкс на полковника.

Полковникът се засмя и му каза:

- Не работиш безплатно, нали?

- А кой работи безплатно? - погледна го изпитателно Сидо Йинкс. - Но тези оръжия, които ви дадох, можете да задържите. За всеки случай. И внимавайте да не ги усилвате, защото са модифицирани да убиват.

След това Сидо Йинкс се качи при хората си в микробуса и замина към Варна. Полковникът вдигна рамене и каза:

- Какво да го правиш. Поне ни помогна. А ние можем да се връщаме в Хронда, нали?

Драгица кимна.

- Да тръгваме тогава – казах аз и се запътих към прекършеното дърво.

Изчаках Драгица да мине първа, след което минах през невидимата врата и аз. Когато стъпих на тротоара в Хронда се отместих настрани, за да не се блъсне в мен полковникът.

Тона ни махна от отсрещния бар.

Изчакахме го да пресече през един подлез и след малко той беше при нас.

- Виждам, че всичко е наред – каза той и Драгица ни предаде мисълта му.

- Да – потвърди полковникът. - Благодаря ти за помощта.

- Направих каквото можах – беше смисълът на думите на Тона, предаден ни от Драгица.

В този момент колата на Тона спря пред нас и ние се качихме в нея. Още не бях се настанил, когато извъня смартфонът ми. Беше Леа:

- Как си? Какво стана?

- Добре съм. Защо? - попитах аз.

- Разбрах от Миро чак сега, защо отидохте във Варна – с безпокойство каза Леа.

- Вече сме в Хронда – успокоих я аз. - В колата на Тона сме.

- Така ли? - извика радостно Леа. - Много се уплаших за теб!

- Е, че какво толкова? - казах аз.

- Как какво? - в гласа ѝ се усети укор. - Това не е работа за теб.

- Знам – съгласих се аз. - Но напоследък не ти ли се струва, че постоянно вършим нещо, което не ни е работа?

- Да – съгласи се Леа, - но толкова опасна работа не ти се е налагало да вършиш.

- Надявам се да е за последно – опитах се да използвам оптимистичен тон.

- И аз – отвърна Леа. - Но като се видим, ще се разберем. Чакам те.

Когато разговорът ни приключи, Драгица каза:

- Значи Миро не е изтърпял.

- Сигурно не са го оставили на мира – защитих го аз.

- Вярно, че не му казах да мълчи, но той трябваше да се досети – упрекна го Драгица.

- Щом не си го инструктирала конкретно, какво искаш от него? - попитах я аз.

- Е, можеше да си мълчи – със снизхождение каза Драгица.

- Нали е сред свои хора – намеси се полковникът. - Няма опасност да издаде четата.

- Важното е, че всичко свърши добре – заключих аз.

Всички се съгласиха с това. Не им казах, разбира се, че от напрежение краката ми трепереха, но усетих, че Драгица е разбрала. Но не ме изложи.

По едно време забелязах, че отиваме към кея, където слязохме от корабчето на Донехра. Тона се обади по джобния си телефон и чух, че изговаря името на Донехра. След малко спря на кея и видяхме, че корабчето се приближава към нас. Когато слязохме от колата, Тона я изпрати в гаража. Донехра спря и спусна мостика, за да се качим.

- Радвам се, че сте живи и здрави – поздрави ни Донехра. - Преди да заминете, се обадох на един стабилен човек в Съвета и той ми обеща разрешително за преминаване на невидимата врата веднага, щом поискам. Мислех да дойда с вас. Но не се получи. Човекът ми се обади, че било обявено състояние на готовност и не можели да разрешават преминаване през вратата от жители на Хронда.

- Какво означава състояние на готовност? - попита полковникът.

- Че се случва нещо, което заплашва сигурността на Хронда, но опасността не е доказана – обясни Донехра. - В случая предполагам, че е заради осемте от Алтре Мунс.

Джобният телефон на Донехра иззвъня и той се обади. След като завърши краткият му разговор, той ни каза:

- Състоянието на готовност било отменено. Моят човек ме пита дали искам разрешително. Казах му нещо като 'след дъжда качулка'. На дохрон това звучи като 'на сит ядене'.

След това Донехра вдигна мостика, отдалечи корабчето от кея, направи маневра, като зави към острова на Елма, и потегли с много висока скорост, каквато нито едно такова корабче във Варна, пък и на Земята в нашето измерение, не можеше да вдигне.

- Това корабче се движи с над двеста километра в час – предположи полковникът.

Докато той изрече това, бяхме вече наближили кея на острова на Елма. След няколко секунди Донехра спусна мостика и всички слязохме от корабчето.

Преди да тръгнем към къщата на Елма, забелязах, че към съседния остров, който беше на юг от този, се бяха отправили десетки корабчета. Те не караха с висока скорост. Бяха украсени с многоцветни знаменца и гирлянди. От тях се дочуваше и някакъв странен шум, който, след като се заслушах, определих като музика.

- Какви са тези корабчета? - попитах аз Донехра.

- Отиват до съседния остров – обясни Донехра, където сигурно има някаква забава. Поводът може да е всякакъв, но като чувам звуците, ми се струва, че някой се жени.

- Звуците? - не разбрах аз.

- Не ги ли чуваш? - попита Донехра. - Приличат на вашата музика.

- Това ли имаш пред вид? - засмях се аз. - Защо да приличат?

- В Хронда музиката е доста западнала – започна да разказва Донехра. - Преди много време, може би когато

Хранка Тона направил пътуването си във времето, в Хронда имало много музиканти, които използвали различни инструменти, и които, освен че изпълнявали музика на инструментите си, съпровождали и изпълнители на текстове по музиката. От онова време са останали безброй записи в архивите на музея на Хронда. Всеки може да ги чуе през мрежата Алахран. За съжаление, все по-малко хора проявяват интерес. Единствените случаи, когато се използва нещо подобно на музика, са забавите по време на женитба. Миналата година присъствах на една такава забава и бях приятно изненадан. Там слушаха много хубава музика, която ми хареса толкова, че след това ми се прииска да я слушам пак. Попитах председателя на забавата за повече информация за музиката и той ми изпрати връзки към всички изпълнения. Показаха се отпреди хиляда години!

- Искаш да кажеш, че сега никой не прави музика? - учудих се аз.

- Не съм чувал – поклати глава Донехра. - Тези звуци, които се чуват от корабчетата, са сигурно от последните опити да се прави музика в Хронда, сигурно отпреди повече от петстотин години. Всъщност, не бих ги нарекъл музика. Затова им казвам звуци. Липсва им нещо, което може да ги направи музика.

- Хармония – каза Драгица. - Липсва им хармония.

- Да – потвърди Донехра. - Не знам защо се е случило това, но от миналата година все по-често търся в мрежата Алахран хубава стара музика. Има много изпълнения с текстове, които сега са напълно неразбираеми, защото езикът ужасно се е променил, но се убеждавам, че и той е бил по-хармоничен тогава. Музиката и текстовете са като едно цяло, не могат да се отделят. И

все по-често си задавам въпроса защо е изчезнала музиката в Хронда. И не мога да си отговоря.

- Това е много интересен въпрос – казах аз. - И сигурно има отговор.

- Аз поне не го знам – вдигна рамене Донехра.

- Предполагам – обади се Драгица, - че при някои по-напреднали цивилизации се променят по някакъв начин различни възприятия. Освен това, изкуството има тенденция към изчерпване. Например, на Земята в нашето измерение е имало период на разцвет на изкуството, когато музиката е била изящна и хармонична, поезията била като музика, а картините толкова реалистични и красиви, че никоя фотография не би ги заменила. Постепенно всичко се разводнява. Появяват се безброй музикални стилове, поезията става самоцелна и само съвсем тесен кръг я твори и чете, все по-малко истински художници има. Освен това, колкото повече остарява човек, толкова по-малко го вълнува изкуството. Много трудно можеш да накараш възрастен човек по цял ден да слуша музика. По-скоро няма да слуша. Познавам стари хора, които смятат музиката само за шум и не могат да я понасят. Е, все още сме далеч от изчезване на изкуството, но мисля, че тенденцията не е в негова полза.

- Много песимистично казано – изненадах се аз. - Не съм се замислял по този въпрос, но наистина, ако се направи анализ, ще се види, че сега всяко поколение си има своя музика. За поезията и художественото изкуство нямам пълна представа, но ми се струва, че може да се появи и друга тенденция, която да бъде противоположна. Деца и млади хора, които имат невероятни гласове и правят прекрасни изпълнения. Художници, които имат дарба, надхвърляща тази на много гении от миналото. Надявам се

не всичко да е загубено.

- И аз се надявах – горчиво се усмихна Драгица, - но след войната разбрах, че сме в духовна криза, а именно тя води до всички останали кризи.

- Права си – съгласих се аз. - За каква духовност можем да говорим, ако нямаме вътрешно спокойствие и хармония в душите си? Намираме се под постоянен стрес. Страдаме от мозъчно затъмнение. Явно някой постоянно се опитва да ни въздейства, но не индивидуално, а масово. Внушават ни се стереотипи, които са цитати от реклами, масови филми и музикални хитове, които пък се въртят до втръсване във всички супермаркети, когато пазаруваме. Ако не гледаме телевизия и не слушаме радио, ровим из Интернет и там се натъкваме отново на реклами и повтарящи се милиони пъти едни и същи „новини“.

- В Хронда дори е крайно невъзпитано да се усмихваш – поклати тъжно глава Донехра. - Децата от малки се приучват да бъдат сериозни. Нашите деца обаче ги тренираме да бъдат сериозни само когато е необходимо. Когато сме сред свои, могат да се смеят до насита. Това ги разтоварва. После, като отидат на училище, не са напрегнати като другите деца. Но в местното училище, където учат децата на Хронна и Тона, режимът е много по-мек. Децата нямат право да се смеят в час, а в междучасията е разрешено.

- На Алтре Мунс са станали без лица – каза Драгица. - Там музиката е напълно непозната.

- Може би контактите между различни цивилизации са необходими и за обмен в културно отношение – предположи полковникът. - Аз не разбирам нищо нито от изкуство, нито от култура, но смятам, че това са неща, от които се нуждае всеки човек в по-малка или в

по-голяма степен.

Увлечени от разговора, не усетихме кога стигнахме до къщата на Елма. Миро си играеше с Тонео и малката Елма на топка пред къщата. Когато децата ни видяха, се зарадваха много и веселите им викове накараха жените да излязат от къщата.

- Слава Богу – каза ми Леа, - върна се жив и здрав. -
Друг път поне ми казвай какво си наумил.

- Изобщо не съм си наумявал – засмях се аз. -
Просто отидох да помогна на приятели.

- Знаеш, че това е военна акция, а ти не си военен –
укори ме Леа.

- Права си – съгласих се аз. - Но никой не знае в
кой момент ще се изправи пред дилемата да избира между
две злини.